

FLORINA POPESCU

Dealuri în arșiță

LETRAS
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, FLORINA

Dealuri în arșiță / Florina Popescu. - Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-87-4

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Florina Popescu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Cuprins

Prolog.....	5
Capitolul 1.....	15
Capitolul 2.....	72
Capitolul 3.....	113
Capitolul 4.....	136
Capitolul 5.....	168
Capitolul 6.....	227
Capitolul 7.....	256
Capitolul 8.....	277
Capitolul 9.....	301
Capitolul 10.....	326
Capitolul 11.....	348
Capitolul 12.....	378
Capitolul 13.....	398
Capitolul 14.....	433
Capitolul 15.....	459

Capitolul 16.....	477
Sfârșit	485

Prolog

O liniște nefirească îi învăluia ca o mantie de camuflaj. Dizolva toate gesturile dintre ei și, în același timp, îi izola de tot ceea ce îi înconjură.

În afara ei lumea continua să respire, minutele se scurgeau inevitabil, iar norii se fugăreau pe un cer de un albastru ireal. Câțiva cai pășteau liniștit, mișcându-se alene dintr-un loc în altul al pășunii îngrădite care se întindea pe toată lățimea coastei dealului aflat chiar în fața lor. Dinspre copacii rari ce mărgineau limita pășunii răzbătea larma neobosită a păsărilor, iar din direcția drumului se făcea auzit, cu o anumită regularitate, zgomotul de motor al câte unei mașini.

Ședeau în tăcere pe banca din lemn așezată în fața clădirii cu etaj a pensiunii, fiecare adâncit în propriile-i gânduri. La răstimpuri, bărbatul scutura cu un gest automat scrumul țigării care îi înțepenise între degete, fără ca măcar să privească în direcția scrumierei. Femeia era prinsă în contemplarea brâului de pădure cocoțat pe coama dealului, care sălta împreună cu aceasta sub forma unei cocoșe asimetrice dincolo de locul unde se sfârșea pășunea, chiar sub linia vagă a orizontului. Părea să fie atentă la dangătul slab de clopot pe care adierile line ale vântului le aduceau până la ei, ca și cum ar fi încercat să le deslușească mesajul. Erau de vârste apropiate, undeva sub patruzeci de ani, însă în timp ce chipul lui, chiar așa încruntat cum era, radia aerul sănătos al omului care petrece multe ore în aer liber, figura ei era umbrită de o oboseală adâncă și o frământare continuă, fără leac, care estompau armonia de altfel nu

lipsită de farmec a trăsăturilor feței. Bărbatul se ridică primul și, fără a scoate o vorbă, o apucă în direcția grajdului. Femeia tresări când îl văzu îndepărtându-se și îl urmă după un lung moment de șovăială, ca trezită dintr-un vis. Fu nevoită să grăbească pasul pentru a-l ajunge din urmă.

– Dacă crezi că e prea târziu, o putem lăsa pe altă dată – spuse ea fără prea multă convingere.

– Nu e – îi aruncă el o privire peste umăr. Nu vrei? E totul pregătit. Și e din partea casei.

Își continuă drumul fără să mai aștepte răspunsul ei, iar ea îl urmă spre cei doi cai care așteptau înșeuăți lângă intrarea în grajd. Se apropie de calul pregătit pentru ea și înainte de a apuca frâul îl mângâie ușor pe gât. Animalul întoarse capul spre ea și femeia își atinse fruntea de fruntea lui. Nărilor calului fremătau, iar ea trase adânc aer în piept, inspirând lacom mirosul ce venea dinspre pielea animalului.

– Vă mai giugiuliți mult? – o întrebă ironic bărbatul.

Femeia îi aruncă o privire scurtă și zâmbi. Apucă dârlogii, scoase frâul de grajd de pe gâtul calului și încălecă. Bărbatul se apropie de calul ei, îi ajustă scările și strânse chinga. Ea așteptă să încalece și el și îl urmă fără să-l întrebe încotro o porneau. Nu se arătase deloc dornic de vorbă în ziua aceea.

Urcau la pas panta relativ domoală și pe măsură ce înaintau, de după dealul aflat de cealaltă parte a văii înguste, se deschidea tot mai generos vederii o parte din ulița principală a satului. Copitele cailor sunau înfundat pe

drumul de pământ bătătorit ce despărțea parcela cultivată – un covor îngust de un verde intens – de râpa abruptă care se termina într-un șanț care încă mai păstra urmele timide ale unui pârâu. În spatele lor, dincolo de drum, acoperișul pensiunii se ivea treptat de sub coronamentul bogat al copacilor în timp ce în dreapta lui devenea tot mai vizibil corpul dreptunghiular, vopsit în alb, al grajdului. Totul părea încremenit, doar adierea vântului amintea de mișcarea neîntreruptă a lumii.

De pe coama dealului, la adăpostul tăcut al păduricii care se întindea până la vâlcea, ciobanii îi urmăreau pe cei doi călăreți cum înaintează spre micul platou îngust de unde începea o altă parcelă, cultivată cu porumb. Un câine mârâi și se ridică în picioare dintr-un salt, urmat imediat de un altul, însă unul dintre ciobani îi opri cu un ordin scurt. Câinii continuă să mârâie, dar se așezară, supuși, la loc. Împreună cu fărtații lor, se limitară să-i pândească de la distanță până când dispărură complet din raza lor vizuală.

– Ești pregătită? – o întrebă Tudor, iar ea îi confirmă dând din cap în timp ce-și fixa picioarele în scări și se așeza mai bine în șa.

Făcură câțiva pași la trap, apoi străbătură în galop ușor porțiunea de teren plat doar ca să-și ia și mai mult avânt pentru a escalada panta împădurită care urca spre culmea dealului, trecând în zbor prin dreptul colibeii improvizate, pitită după primul rând de copaci de la baza dealului. Vânticelul domol care până atunci le mângâiase blând chipurile le vâjâi întetît pe la urechi și, preț de câteva clipe infime, pârură – cai și călăreți – suspendați în aer.

Cel puțin așa i se păru Imolei care îi urmări încremenită de la fereastra largă a bucătăriei. Apa pe care o lăsase să curgă în timp ce ea privea în depărtare se încălzise treptat până ce devenise fierbinte. Femeia tresări când își simți mâinile opărite și închise imediat robinetul. Când privi din nou pe fereastră, cei doi călăreți dispăruseră. Oftă și își spuse că poate se înșelase. Poate Tudor era cu altcineva.

Mai făcură câțiva pași după ce ieșiră din pădurice și se opriră în buza poienii largi, presărată din loc în loc cu stejari.

– Cum a fost? – o întrebă Tudor.

– Bine – răspuse Magda, respirând adânc. Simt lipsa antrenamentului, piciorul stâng aproape mi-a ieșit din scară la finalul galopului.

O privi cu un surâs ironic. Se abținu să spună ceva, însă ea detectă în privirea lui o undă de reproș. Și multă iritare.

– Chiar așa de tare mă detești? – îl înfruntă ea. Știu că te-am supărat, poate chiar te-am enervat de multe ori, dar n-am avut de ales.

– Rahat! Aveai, cum să n-ai? – o repezi el.

Magda nu-l contrazise. Îl privea calmă, fără urmă de vinovăție și tocmai acest lucru îi spori și mai mult enervarea lui Tudor.

– Cel mai tare m-a scos din minți faptul că i-ai băgat pe ai mei în toată chestia asta. Te-ai apucat să vorbești cu maică-mea fără să ai aprobarea mea. Mi-ai forțat mâna,

asta ai făcut! – continuă el cu patimă. Toată lucrătura asta pe la spatele meu e cel mai rău lucru pe care mi-l puteai face! Nu-l accept din partea nimănui, oricine ar fi. Înțelegi asta?

– Ți-am explicat motivele pentru care am făcut ce-am făcut – vorbi ea calm în timp ce încerca să se scuture de sentimentul de vină pe care el îl aruncase asupra ei. Nu vrea nimeni nimic de la tine și niciodată nu ți s-a cerut nimic. Dar dacă povestea asta tot a ieșit la iveală și mai e și problema tratamentelor, cred că e corect să-i ajuți. Pentru ei e foarte greu, deja au cheltuit mulți bani până să afle diagnosticul. Cine să-i ajute, statul? Ți-am spus deja, ideea cu banii a fost a mea și doar a mea, nici măcar nu le-am vorbit de tine. În fine, m-am gândit că poți să faci și tu o faptă creștinească – făcu ea un gest a lehamite – nu era un capăt de țară. Nu trebuia să te dai peste cap sau mai știu eu ce.

Ridică din umeri. Îi era totuna. Tudor îi întoarse spatele și își îmboldi calul să pornească direct la galop, fără niciun avertisment, iar calul Magdei îl urmă instantaneu, fără să mai aștepte vreun îndemn din partea ei. Luată pe nepregătite, Magda săltă în șa și aproape își pierde echilibrul. Reuși să se redreseze în ultima clipă și se lăsă pe spate, apăsând cu toată greutatea pe spinarea calului, lipindu-și, în același timp, pulpele de burta lui. Ascultător, calul reduce viteza.

Dintr-un colț întunecat al poienii, ascuns la umbra unui pâlț des de fagi, Sergiu îi urmări pe cei doi traversând poiana la galop în direcția opusă. Era atât de concentrat, încât pentru o clipă uită de băiatul care îl însoțea și care îi cerceta neliniștit fața încruntată, trecând de la cuta adâncită

între sprâncene la gura strânsă pungă. Icnetul surd care se desprinsese fără voie și aproape neauzit de pe buzele tatălui său atunci când femeia fusese cât pe ce să cadă de pe cal răsună ca un ecou în urechile băiatului.

Trecură de stejarul solitar din capătul pajiștii, acolo unde poiana începea să se îngusteze, înghițită de tufișuri și arbuști mărunți, iar caii, ca la un semnal doar de ei auzit, micșorară pasul la trap ca apoi să se oprească la numai câțiva pași de marginea râpei. Nu descălecară imediat. Rămaseră cu ochii ațintiți în depărtare, scrutând orizontul prin fereastra căscată printre coroanele copacilor. Dincolo de succesiunea de dealuri golașe sau acoperite de păduri se distingeau anevoie, de sub norii care sigilau linia orizontului, conturul fragil și iluzoriu al munților.

– E pâclă – murmură Magda ca pentru sine.

Descălecară în același timp. Ridică scările șeilor și se pregătiră de coborâre fără să schimbe vreo vorbă, vreo privire, oricât de fugară.

– Păstrezi distanța – îi ordonă scurt Tudor înainte să pornească în josul râpei.

Magda lăsă o distanță apreciabilă între ei înainte să înceapă coborârea pe terenul abrupt. Când calul ei se opri, se întoarse spre el și-l mângâie pe gât. Îi vorbi pe voce joasă, apoi trase ușor de dârlogi. Animalul o ascultă și își continuă coborâșul. De câteva ori o împinse cu botul în umăr și ea se retrase de îndată spre stânga, măbind distanța dintre ei. Nu o dată picioarele îi alunecară pe pământul uscat și fărâmicios și se împiedicară de pietrele și rădăcinile care contorsionau solul, transformându-l într-o cursă plină

de capcane. Nu căzu, totuși, reușind de fiecare dată să-și recapete echilibrul și să evite să ajungă în calea calului care dădea mereu semne că voia să mărească pasul, ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă odată la capătul povârnișului.

– Cum ești? – o întâmpină Tudor la capătul pantei.

– Sunt bine – răspunse ea, respirând sacadat din cauza efortului. E clar că-mi lipsește antrenamentul. Și, mai mult ca sigur, am îmbătrânit – adăugă ea cu un surâs în timp ce-și ștergea fața transpirată.

– Toți am îmbătrânit – îi replică el fără urmă de umor în voce.

Își continuară drumul prin pădure și, de data aceasta, mai relaxată sau mai sigură pe sine, Magda își lăsă privirea să rătăcească în voie în jurul lor. Ochii ei măsurau avid copacii, turnuri drepte a căror coroană ținea piept atingerii soarelui; covorul de frunze uscate care înăbușea zgomotul făcut de copitele cailor; rădăcinile groase care ieșeau din pământ, întruchiparea brațelor noduroase ale unei vrăjitoare bătrâne, pregătite să înhațe tot ce le iese în cale. Întreaga pădure fremăta, copacii murmurau unduindu-și crengile în adierea blândă a vântului care, odată intrat printre ei, devenea brusc timid, iar sporovăiala lor șoptită era pe alocuri acoperită de zarva păsărilor care se chemau una pe cealaltă din locuri greu de atins cu privirea sau căutau gălceavă în frunzișul des. Pe măsură ce se afundau spre inima lui, codrul îi părea tot mai greu de cuprins cu privirea, o întindere mereu schimbătoare, ale cărei străfunduri erau la fel de înșelătoare ca adâncurile unei mări ce nu se lăsa explorată.

Când Tudor, aflat mult înaintea ei, începu să fredoneze nepăsător, avu certitudinea că se calmase complet. Se gândi că îi luase mai mult timp decât se așteptase ea, dar, așa cum el însuși îi mărturisise, nimeni nu-l supăraseră atât de tare. De-a lungul timpului îl mai văzuse căzând pradă furiei, însă reușise de fiecare dată să depășească acele momente cu o ușurință pe care ea o găsea dezarmantă. Pe cât de tare tuna și fulgera dintr-un motiv sau altul, oricâte ocări și urări de bine arunca la adresa cuiva, odată scursă lava aceluia vulcan în aparență devastator, se instala în el o stare de calm iremediabil. Motivul supărării părea dintr-odată uitat sau cel puțin era privit cu o detașare pragmatică, cu ironie chiar, adesea îndreptată spre propria-i persoană.

Mesajul lui, sosit după o veritabilă perioadă de război rece pe care el o instaurase când tensiunea dintre ei devenise insuportabilă, fusese pentru ea un semnal de reconciliere. „Sunt doar eu, Andra e plecată cu niște treburi de-ale ei, putem vorbi în liniște” – fusese singura precizare care însoțise invitația lui laconică. Se bucurase și se simțise ușurată, mai mult decât era dispusă să recunoască față de ea însăși, eliberată de un apăsător sentiment de vinovăție căruia încercase în zadar să-i țină piept argumentându-și singură că nu avusese de ales.

Știa foarte bine că nu era adevărat, iar el nu se sfiise să i-o arunce în față. Ar fi putut să-și vadă de treburile ei și să ridice din umeri. Fiecare se descurcă cum poate, așa e de când lumea, ce-o priveau pe ea problemele altora? Da, avusese de ales, știau amândoi asta, dar ea nu fusese în stare să procedeze altfel. Se așteptase ca el să-i facă o mulțime de reproșuri, însă totodată sperase că-i va da ocazia să se

justifice, să-i explice motivele ei. Se așteptase ca această întâlnire, această ieșire a lor împreună călare – lucru care nu se mai întâmplase de o bună bucată de vreme – să vină ca o împăcare, însoțită de calmul senin ce urmează furtunii. Numai că furtuna încă nu trecuse, iar atmosfera, în ciuda calmului aparent, rămânea încărcată și amenințătoare.

Tudor se opri într-un mic luminiș înverzit și-și lăsă calul să pască. Se întoarse în șa și o privi pe Magda drept în ochi:

– Ei, ce zici? Îți amintești traseul ăsta?

– Da, mi-l amintesc. Deși acum pădurea arată altfel.

– Pădurea nu e niciodată la fel.

Îl aprobă tăcut. Îi veni în minte un gând surprinzător:

– Dacă m-ai lăsa singură aici, nu sunt sigură că aș ști să mă întorc.

– Te-ar aduce calul înapoi la fermă – îi replică el flegmatic în timp ce își îndemna calul să pornească la pas. Tot ce trebuie să faci este să te ții bine în șa.

Cărarea se lărgi și se luminează tot mai mult și în curând ajunseră într-o poiană peste care se revărsa cu zgârcenie un soare palid. Porniră la trap și de îndată ce poiana rămase în urma lor, o apucară de-a lungul unei parcele cultivate. Traversară șoseaua pustie, dar în loc să continue pe drumul cunoscut, drept înaintea de-a lungul viilor și apoi în susul pantei spre pădure, o luară la dreapta. O vreme merseră la pas pe terenul accidentat până dădură

de un drum de căruță pe care se avântară la galop. Se opriră la intrarea în păduricea stingheră din creștetul colinei.

– Nu trebuia s-o luăm pe dincolo? – întrebă Magda și, fără să vrea, vocea îi trădă neliniștea.

Tudor nu-i răspunse. Își continuă nestingherit drumul printre copacii care erau atât de apropiați unii de alții încât trecerea calului și a călărețului părea pe alocuri imposibilă. Magda îl urmă ținându-se cu obstinație pe urmele lui și căutând să-și ghideze cât mai bine calul prin labirintul de copaci deși. Dădură brusc peste un mic luminiș care separa acea încâlceală de copaci de o altă pădure, mai aerisită, dar în același timp mai întunecată. Se opriră chiar la marginea ei.

– Unde suntem? – întrebă ea.

Nu-i păsa dacă el își dădea seama că era panicată. Privea în jur, căutând cu disperare un reper care să-i permită să se orienteze. El o privea amuzat și chipul lui trăda o doză de malițiozitate, sau cel puțin așa i se părea ei.

– E un traseu nou – o anunță el. L-am descoperit de curând. Haide, o să-ți placă.

O porni din loc și Magda privi câteva secunde în urma lui, încercând să descopere cărarea pe care el o urma. Nu se zărea niciuna. Calul ei porni pe urmele celui din față fără să mai aștepte comanda ei și ea se lăsă dusă, cu o strângere de inimă, spre profunzimile acelei păduri ce avea să-i înghită cu totul.

Capitolul 1

Mașina gonia peste dealuri luând virajele strâns, aproape la limită, atunci când drumul era liber și niciun alt vehicul nu-i stătea în cale. Raluca înțepenise pe locul pasagerului cu tot corpul tensionat, crispându-se de fiecare dată când mașina se arunca cu toată forța în vreo curbă de parcă ar fi participat la o cursă pe viață și pe moarte. Îl privi cu coada ochiului pe Șerban: ședea aproape nemișcat în spatele volanului, schimbând vitezele cu mișcări scurte și sigure, în tot acest timp fixând cu privirea șoseaua care juca în fața lor.

Din fericire, cursa le fu întreruptă de un tir care se târa alene în josul dealului, ținând în loc o întreagă coloană de mașini care erau nevoite să se miște în virtutea inerției, una în spatele celeilalte. Un vierme lung și multicolor care, spre ușurarea Ralucai, lua curbele lent, cu precauție. În sfârșit se putea relaxa, știind că aveau să rămână la aceeași viteză până ce ieșeau în porțiunea de drum drept. Își verifică cu un gest reflex telefonul. De când plecase de acasă, pe nepusă masă și într-o agitație totală, mama ei o sunase de cel puțin trei ori, apeluri care fuseseră urmate de o serie de mesaje suplimentare, la care răspunsese pe îndelete, cu lux de informații. Șerban nu păruse agasat de acele conversații domestice în timpul cărora fusese nevoită să repete anumite lucruri de mai multe ori și nici de faptul că își petrecuse o bună parte din drum manevrând tastatura telefonului. De fapt, aproape că nu părea a fi conștient de prezența ei: gândurile îi zburau cine știe pe unde în timp ce atenția îi era focalizată pe drum. Conducea cu gesturi mecanice, care însă nu erau lipsite de fermitate, depășea fără ezitare, accelerând

și încetinind hotărât, fără a forța mașina și fără a o face să se scuture din încheieturi. Merseseră legat de când ieșiseră din Brașov, păstrând mai tot timpul același ritm, iar acum erau forțați să lânzezească în coada șirului de mașini în așteptarea unei porțiuni care să le permită să mărească viteza și apoi să intre în depășire.

Simți nerăbdarea șoferului care se transforma rapid în nervozitate și fu cuprinsă de o senzație acută de satisfacție, de o bucurie răutăcioasă pe care nu încercă în niciun fel să o reprime. Era pentru prima dată când îl vedea iritat, scos din calmul flegmatic pe care-l afișa mereu, indiferent de situație, menit anume pentru a-i scoate din pepeni pe toți cei din jurul lui. Lăsă telefonul deoparte și începu să se foiască în căutarea unei poziții mai comode. Își împinse scaunul pe spate și își întinse picioarele, lăsându-și brațele moi, cu palmele odihnindu-se pe genunchi. Începu să urmărească, relaxată, mașinile care șerpuiiau înaintea lor și pe cele care veneau din sens opus. În stânga ei, Șerban mârâi, plin de năduf:

– Nicio șansă! Suntem blocați în nenorocita asta de coadă.

Raluca se abținu să-i răspundă și el continuă cu enervare crescândă:

– Era inevitabil. Întotdeauna dai peste vreun tir sau peste vreun camion când ți-e lumea mai dragă. Până acum eram deja departe de dealul ăsta blestemat, zburam ca racheta pe drum întins!

– Nu cred c-am fi câștigat foarte mult timp – îi replică ea, cenzurându-și cu greu un zâmbet. Până la urmă,

tot acolo ajungem. Câteva minute mai devreme sau mai târziu, ce mai contează?

– Nu zău!? – se întoarse Șerban spre ea, aruncându-i o privire furioasă. Dacă nu ți-e clar, am plecat cu treabă, nu în excursie. Și-așa am plecat târziu, se duce ziua și nu apucăm să facem prea multe.

– Nu zău!? – îl îngână ea, cuprinsă la rândul ei de un acces de furie care o luă și pe ea prin surprindere. Dacă mai gonim ca la raliu nu mai apucăm să facem nimic, niciodată!

Se opri o clipă și respiră adânc, încercând să se calmeze. Puse stavilă tuturor cuvintelor care i se înghesuiau în minte nechemate, reprimite până atunci de spaimă și care acum aproape că-i scăpau de sub control:

– Dacă nu ți-e clar, eu am doi copii de crescut! – aproape îi strigă, fixându-l cu o privire cruntă.

Șerban nu reacționează în niciun fel. Se limitează să-și îndrepte atenția înapoi spre coloana de mașini ce înainta lent înaintea lor și, în mod ciudat, enervarea părea să-i fi dispărut fără urmă. Dintr-odată conducea relaxat, cu detașare, ca și cum nu-l grăbea nimic pe lume, de parcă nerăbdarea și iritarea nu l-ar fi atins deloc de când porniseră la drum împreună. Nu după mult timp, ca lovit brusc de inspirație, scoase un CD din cutia de lângă schimbătorul de viteze și-l introduse în CD player. Liniștea care abia se instalase între ei se făcu țândări la atacul violent al rifurilor de gitară ce sfredeleau auzul cu tonalitățile lor înalte și agresive. Raluca tresări speriată și se întoarse spre el cu o privire feroce. Stăpânindu-și pe jumătate zâmbetul care-i

înflorea la colțurile gurii, Șerban întinse brațul drept și cu un gest tacticos reduse volumul.

- Scuze, nu mi-am dat seama că e atât de tare. Așa ascult eu de obicei – se justifică el, dar Raluca privea deja pe geamul din dreapta ei. Sper că nu te deranjează chiar atât de tare genul ăsta de muzică – cotinuă el fără să fie descurajat de tăcerea ei ostilă. Știi, americanii au făcut un studiu care corelează tipul de muzică pe care-l ascultă oamenii cu IQ-ul. Și ghici care a fost clasamentul?

Făcu o pauză, așteptând din partea ei o reacție care să-i confirme interesul.

– Cine crezi că sunt pe primul loc la IQ? – insistă el. Ia zi, cine?

– Or fi cei care ascultă heavy metal – răspunse Raluca sarcastic.

– Nu, nu și iar nu! – o contrazise el, lovind volanul cu vădită satisfacție. Cei care ascultă muzică clasică, bineînțeles – adăugă el pe tonul unei persoane care explică un adevăr evident, cunoscut lumii întregi.

Ridică arătătorul drept și-și încreți sprâncenele:

– Și cine e pe locul doi? Ei?

Raluca îl privea cu atenție nedisimulată, de parcă îl vedea pentru prima oară. Se întrebă, ca și în alte ocazii, ce se ascunde dincolo de privirea cu sclipiri ironice, colorate uneori de reflexe batjocoritoare, ce se reflecta peste obrajii alungiți și nasul drept, prelungindu-se în zâmbetul subțire și enervant care-i curba mai tot timpul buzele.

– Lămurește-mă tu.

– Rokerii! Cei ce ascultă muzică rock!

– Deci ești doar pe locul doi la inteligență – concluzionă ea, dând ușor din cap a regret. N-aș fi crezut una ca asta.

Amuzat la culme, Șerban izbucni în hohote vesele de râs. Începu să dea din cap în ritmul muzicii și chiar fredonă câteva versuri înainte de a se întoarce din nou spre ea:

– Eh, nu putem fi toți Einstein – îi replică ridicând vesel din umeri. E loc pentru toți sub soare, nu așa se spune? Chiar, tu ce muzică ascuți?

– Asta ar fi trebuit să mă întreb înainte să-mi spui cum e cu clasamentul.

– Păi nu ți-am spus cine e în coada topului.

– Ce importanță are? Mi i-ai spus pe cei de pe primele două locuri. De la trei în jos nu mai contează.

– Ești ambițioasă, doamnă.

Zâmbetul antipatic i se lăți pe toată fața.

– Ai fost premiantă la școală, nu-i așa? – continuă el. Premianta clasei? Am dreptate?

Raluca își recăpătă dintr-odată figura severă. Se cufundă în scaun, lăsându-se învăluită de gânduri doar de ea știute. Șerban încercă în van s-o zgândăre, pe un ton malițios:

– Da, sigur am dreptate, ai fost premiantă. De la aintâia la a doispea. Sau doar până la a opta?

Nu mai schimbară niciun cuvânt tot drumul până la Sighișoara.

Informațiile pe care le primiră la Sighișoara nu aduseră nicio noutate în plus față de ceea ce Șerban știa deja la plecarea din Brașov. Întreținu conversația cu întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea doar pentru a-și fixa anumite detalii și pentru a-i da Ralucai ocazia de a se pune la curent cu cazul. Probele pe care le dețineau erau extrem de puține: șaua pătată cu sânge și o bucată de material pe care femeia de la fermă îl recunoscuse ca fiind același cu cel al cămășii pe care bărbatul dispărut o purta în momentul plecării.

Îl lăasă pe Dragomir, ofițerul care se ocupa de caz, să vorbească în voie, urmărindu-i în același timp atât pe vorbitor cât și pe colega sa care, așezată în fața lui, își lua din când în când notițe într-un carnețel care apăruse de nicăieri. Uneori Raluca îl întrerupea pe vorbitor cu întrebări ale căror răspunsuri, servite cu răbdare și ușoară condescendență de Dragomir, le nota conștiincios, întocmai ca o școlăriță. „De fapt, chiar arată ca o elevă silitoare care se visează premiantă” – gândi Șerban. Se abținu cu greu să nu pufnească în răs, imaginându-și-o pe femeia din fața lui, cu figură sobră și trăsături înăsprite înainte de vreme, șezând în prima bancă a unei clase pline de elevi și ridicând plină de râvnă mâna ca să răspundă prima întrebărilor învățătoarei.

– Când s-a întâmplat, cu exactitate? – întrebă Raluca.

– Nu știm – îi răspunse Dragomir fără ca vreun mușchi să tresară pe fața lui fără vârstă. Cei de la fermă susțin că a plecat pe la ora cinci. Voia să verifice un traseu, ceva de genul ăsta.

– A plecat singur?

– Da. Partenera lui – Dragomir făcu o pauză și aruncă o privire în hârtiile aliniată pe birou – Andra o cheamă, ne-a spus că el ar fi insistat să meargă și ea, dar ea l-a refuzat. Avea mult de lucru la fermă, cel puțin așa susține ea.

– Lucrează acolo?

– Se comportă ca și cum ar fi stăpâna locului, dar în acte apare doar el în calitate de proprietar. Conform spuselor ei, sunt împreună de vreo doi ani. Ceilalți angajați par să-i recunoască autoritatea, dar asta nu înseamnă nimic.

– Au avut neînțelegeri în ultima vreme? Certuri, ceva de genul acesta?

– Se pare că nu, cel puțin așa susțin cei doi angajați pe care i-am găsit acolo. Sau poate că și-au spălat rufele departe de ochii lumii.

– Mai sunt și alți angajați în afară de cei doi cu care ați vorbit?

– Mi s-a spus că mai sunt doi băieți din sat, dar nu i-am întâlnit. Femeia ne-a explicat că erau plecați în căutarea celui dispărut, se pare că s-au organizat singuri.

– N-au cerut ajutor? – interveni Șerban. Măcar oamenilor din sat?

Dragomir ridică din umeri.

– Deci a plecat singur pe la cinci – repetă Raluca – iar femeia, Andra, a rămas la fermă. Poate să confirme cineva?

– Da. Unul dintre angajați a rămas să repara ceva la clădirea grajdului și a plecat de la fermă abia spre seară. Pe la șapte a trecut și veterinarul pe-acolo.

– Și doamna nu s-a impacientat când a văzut că iubitul nu i se mai întoarce? – întrebă Șerban ca să se afle în treabă.

Privirile celor doi se abătură asupra lui cu o iuțeală care-l luă prin surprindere. Figura sobră a Ralucăi îl apostrofă prin expresia încruntată pe care o aruncă asupra lui în timp ce pe fața lui Dragomir nu se citea nimic. Chipul lui fără vârstă avea un aer bonom ce părea imposibil de perturbat.

– A declarat că și-a dat seama că s-a făcut târziu abia pe la opt, după ce plecaseră și veterinarul și angajatul cu reparația. L-a sunat pe mobil, dar nu era conectat la rețea. A crezut că e într-o zonă fără semnal. A așteptat...

– Nu e semnal GSM în zonă? – îl întrerupse Raluca.

– Nu peste tot. Între sate, mai ales printre dealuri, sunt zone moarte.

Dragomir făcu o pauză.

– Era deja ora zece când s-a întors doar calul.

– Și până atunci ce-a făcut? La femeie mă refer.

Șerban își înghiți o grimasă.

– A așteptat – răspunse Dragomir fără a părea deranjat de insistența ei. A mai încercat să-l sune de câteva ori pe mobil, i-a trimis mesaje. Era prea târziu să plece în căutarea lui. Și nici nu știa unde.

– Nu i-a spus unde pleacă? – se miră Șerban. Parcă ați spus că verifica un traseu sau cam așa ceva. Ori o fi avut vreo șustă prin sat....

– Da, așa îi spusese și, așa cu am menționat deja – preciză Dragomir netulburat – chiar insistase ca ea să-l însoțească. Din ce-am înțeles de la doamna de la fermă, putea oricând să devieze de la traseu, să o ia pe altă parte. Sunt o mulțime de drumuri pe dealurile alea, înainte oamenii mergeau dintr-un sat în celălalt pe jos sau cu căruța. Nu mai zic de drumurile forestiere...

– Sună a Zona Crepusculară – replică Șerban cu veșnicul său zâmbet subțire. Sau ca Triunghiul Bermudelor. Până la urmă nu ești în pustiu, sunt sate de jur împrejur, ce naiba!

– Sunt – fu de acord Dragomir. Dar între ele sunt dealuri și văi pe care doar localnicii le cunosc.

– Nu a văzut nimeni, dintr-un sat întreg, din ce direcție a venit calul? – vru să știe Raluca.

– Nimeni. Era deja întuneric, iar la țară oamenii intră în casă devreme. Femeia de la fermă l-a văzut când a ieșit din grajd. Avea treabă la cai și auzise sunetul de copite. Când a ieșit a găsit doar calul, nici urmă de călăreț.

– Iar șaua avea urme de sânge.

– Asta a observat abia mai târziu. În prima fază a început să-l strige, crezând că el descălecuse deja, deși nu ar fi lăsat calul liber. Apoi l-a sunat din nou. În cele din urmă a sunat la Poliție.

– La Poliție a sunat abia a doua zi dimineața – comentă sec Șerban.

– Da, așa e – confirmă bărbatul fără vârstă.

– Și până atunci ce-a făcut?

Șerban părea, în sfârșit, interesat de discuție:

– A verificat calul? A plecat de nebună noaptea pe dealuri?

– Spune că a plecat să-l caute pe jos în jurul fermei, strigându-l.

– A întrebat vreun sătean dacă văzuse ceva?

– Nu, era prea târziu. Doar la veterinar a încercat. Și el locuiește în afara satului, nu departe de fermă.

– Și de ce tocmai la el? El nu dormea, ca tot satul? Ce să-l mai întrebe din moment ce fusese la fermă cu doar câteva ore în urmă? Ce legătură are el cu toată chestia asta, cu dispariția?

Dragomir nu se pripă să răspundă. Rămase tăcut câteva secunde, ca și cum tirul de întrebări îndreptat de Șerban asupra lui îl amuțise. Bărbatul se simțea obosit, iar stilul incisiv și pe alocuri zeflemitor al ofițerului de la București începuse să-l irite.

Când îl sunaseră de la Brașov cu câteva ore în urmă ca să-l anunțe că-i trimit o echipă în ajutor, avusese senzația că ceva nu era în regulă. Primul impuls fusese să refuze ajutorul ce-i era oferit fără să-l ceară, însă până la urmă se abținuse. Îl sunase apoi pe Radu, colegul lui de la Brașov cu care mergea ocazional la pescuit, și-l întrebuse fără rezeve despre ce era vorba. Nu obținuse prea multe informații. Radu se limitase la a-l avertiza asupra acestui Mitic arogant care, de când fusese detașat din capitală, împărțea în jur aere de superioritate. „Mai bine îl țineau acolo” – comentase el, „pe-aici oricum n-avem prea mare nevoie de el. Își bagă nasul peste tot cu aerul că le știe pe toate, se bagă în anchete nechemat, dă sfaturi pe care nu le-a cerut nimeni. Cine știe ce prostii o fi făcut pe la București de l-au trimis aici”. Dragomir se amuzase pe seama supărării lui Radu și nu-l lăsase inima să nu-l zgândăre mai tare. „Cine știe” – replicase el – „ce trăznăi ați făcut voi acolo, la Brașov, de v-ați procopsit cu el”. Drept răspuns, Radu îi închisese telefonul în nas.

– Casa lui e pe un deal, nu departe de fermă – continuă el fără ca vocea să-i trădeze nervozitatea. De-acolo

se vede bine unul dintre drumurile spre pădure pe care cei de la fermă îl folosesc destul de des. Practic, drumul trece chiar prin fața casei, deși de cealaltă parte a văii. De la fereastra bucătăriei se vede destul de clar cine trece pe-acolo.

Bărbatul se opri să lase loc întrebărilor, dar bucureșteanul rămase tăcut. Atât el cât și femeia care-l însoțea și pe care o cunoștea vag din vedere îl priveau atenți, fără nici cea mai mică intenție de a interveni.

– S-a gândit că poate îl văzuseră trecând la plecare sau poate auziseră calul când se întorsese de unul singur pe întuneric. Și nu, veterinarul nu dormea, ca tot satul. Și nici soția lui.

– Și a aflat ceva? – întrebă Raluca.

– Nimic. Soția veterinarului nu văzuse nimic, iar el fusese plecat aproape toată după amiaza.

Cu un gest impulsiv, Raluca își împinse în spate scaunul incomod și se ridică în picioare. Cei doi bărbați tresăriră la auzul scârțâitului strident care pentru o clipă umplu întreaga încăpere și așa devenită neîncăpătoare odată cu sosirea oaspeților nepoftiți, care se așezaseră pe laturile unicului birou, pe jumătate acoperit cu dosare. Strecurându-se anevoie între birou și fișetul metalic, Raluca păși spre fereastra deschisă și rămase în dreptul ei.

Fixa strada cu privirea în timp ce-și ridica și cobora alternativ tălpile, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt într-un joc de glezne executat pe loc. Își simțea corpul înțepenit după ce stătuse nemișcată în mașină timp de aproape două ore, urmate de minutele lungi în care

șezuse blocată în scaunul tare din camera aceea sufocantă. Se îndreptă de spate și își mișcă gâtul dintr-o parte în alta. Se întoarse și aruncă o privire scurtă spre interiorul cămăruței ticsite, spre bărbații care erau încă așezați de-o parte și de alta a biroului și avu un sentiment de revoltă. Îl privi pe Dragomir care ședea impasibil în scaunul cu spătar înalt și capitonat și care o măsoara cu o privire voit binevoitoare, aproape zâmbindu-i împăciuitor, patern. Șerban, care era așezat pe o latură a biroului, având în față un teanc înalt de dosare, își împinsese și el scaunul în spate și își întinsese picioarele, astfel că acum stătea într-o poziție aparent relaxată, cu mâinile vârate în buzunare. Privirea lui, din care nu lipsea obișnuita notă de ironie, se plimba încet prin încăpere, cercetând amănunțit fiecare obiect întâlnit în cale, de parcă acel spațiu redus ar fi putut să-i reveleze detalii importante despre cazul pe care veniseră să-l rezolve.

– Mă scuzați – i se adresă Raluca lui Dragomir – aveți puțină apă?

– Desigur, cum să nu – se grăbi să-i răspundă acesta, iar vocea lui mieroasă contrasta flagrant cu tonul ei ostil. Vă aduc imediat.

– Vă mulțumesc.

– Pentru puțin.

Își părăsi scaunul comod și se îndreptă tacticos spre ușă.

– Nu știu cum de nu mi-a trecut prin cap până acum – se scuza el tot numai un zâmbet înainte de a ieși.

În absența lui, Raluca începu să măsoare cu pași mari, abia stăpâniți, culoarul îngust dintre fereastră și ușă.

– Ești nervoasă? – o întrebă Șerban cu o voce nevinovată și în același timp exagerat de binevoitoare.

Raluca se opri ca străfulgerată și-i aruncă o privire tăioasă. El îi răspunse cu un rânjet larg. Își trăsesese picioarele ca să-i facă loc să pășească nestingherită și-și scosese mâinile din buzunare. O privea cu aceeași bunăvoință cu care o tratase mai devreme Dragomir, iar ea avu nevoie de un minut întreg pentru a tempera șuvoiul de cuvinte ce amenința să se reverse de-a valma, fără noimă:

– Tipul ăsta – șopti, arătând spre scaunul înalt din spatele biroului – tipul ăsta – repetă și se opri, nemaștiind cum să continue.

Își înghiți saliva înainte să vorbească din nou:

– Tu vezi unde ne-a adus? Ăștia n-au sală de ședințe? Stăm înghesuți aici de parcă am fi interogați. Tu nu vezi cum ne tratează?

– Calmează-te – îi ordonă el sec.

O învălui într-o privire de gheață, pătrunzătoare:

– Atât ni se oferă și asta e. Dacă condițiile de aici ți se par proaste, bucură-te că ai unele mai bune acasă.

– Tipul ăsta ne ia peste picior – insistă ea. E ceva în atitudinea lui, nu știu...

– Poate – ridică Șerban nepăsător din umeri. E problema lui. Lasă-l să-și facă numărul, avem nevoie de el.

Raluca se liniște instantaneu. Se întoarce la fereastră și un timp îl privi pe Șerban cu coada ochiului. Fără a-i mai acorda deloc atenție, el își așezase un picior peste celălalt și se legăna înainte și înapoi cu tot cu scaun. Se legăna în gol o vreme, apoi începu să fredoneze în surdină una din melodiile pe care le ascultase în mașină, mișcându-și capul în ritmul muzicii.

Ajunseră la fermă urmând indicațiile oferite cu generozitate de Dragomir. Era încă lumină când Șerban opri mașina în parcare amenajată între clădirea pensiunii și blocul paralelipipedic din beton cu aspect de navă eșuată, care funcționase cândva ca uscător de hamei.

– Noroc cu Dragomir, dragul de el – comentă vesel Șerban – că altfel nu cred că nimeream noi drumul ăsta lăturalnic, de Hansel și Gretel, tot numai pietricele, tot numai găurele, care mai de care, deal în stânga, deal în dreapta, tra la la. Da, băiat bun Dragomir – insistă el, plescăind sonor din buze. Unde mai pui că te și place...

Îi făcu Ralucai cu ochiul și coborî din mașină. Ea îl urmă iritată, nu atât de comentariul lui cât de amintirea ieșirii ei necontrolate de mai devreme, din biroul lui Dragomir. Ce o deranjase la omul ăsta? Întrebarea o chinuise tot drumul și încă nu-i dăduse de capăt. Și mai era și cealaltă întrebare care o obsedase tot drumul de la Brașov: Ce căuta ea aici?

Făcu un efort să-și adune gândurile care i se roteau în minte haotic, scăpate de sub control. Nu existaseră discuții preliminare și nici nu primise vreo informare.

Fusese convocată în biroul șefului cel mare – lucru care nu se mai întâmplase – iar acolo îl găsisse pe Șerban, așezat picior peste picior, într-o poziție lipsită de orice urmă de subordonare, sfidătoare chiar la adresa superiorului aflat de cealaltă parte a mesei din lemn masiv. Păreau să fie în toiul unei discuții destul de încinse – judecând după atmosfera încărcată ce plutea în încăperea – și primul imbold pe care-l simțise fusese acela de a se retrage. Șerban și nu superiorul lor – lucru care îl iritase vizibil pe acesta din urmă – fusese cel care o invitase să intre și să ia loc lângă el. Și tot el, fără să ceară permisiunea celui alt, începuse să o informeze cu privire la caz, dar nu apucase să-i spună prea multe, fiind întrerupt de bărbatul așezat de cealaltă parte a biroului, care îi trimisese la plimbare cu un aer sâstisit:

– Aveți destul timp să vă puneți la curent cu detaliile pe drum – le-o tăiașe el. Sfatul meu este să nu mai pierdeți acum vremea cu discuțiile și să vă pregătiți de plecare. Am pierdut destul timp pe telefoane pentru toată povestea asta.

Se ridicaseră amândoi în același timp și salutaseră înainte de a se îndrepta spre ușă, Șerban cu mișcări exagerat de protocolare, Raluca mult mai reținută în gesturi, cu mintea bâzâindu-i deja de gânduri și întrebări. Vocea superiorului răsunase rece în urma lor, făcându-i să se întoarcă spre el înainte de a ieși pe ușă:

– Oricum, chestia asta nu va dura mult. Mai mult ca sigur, mâine sunteți înapoi.

Îi privise pe rând cu satisfacție și ironie nedisimulată:

– E un balon de săpun, până mâine se sparge. Cheltuim banii degeaba.

Îi eliberase fără vreun alt comentariu și se întorsese spre ecranul calculatorului aflat în stânga lui, iar ei ieșiseră pășind în vârful degetelor, închizând ușor ușa după ei întocmai ca niște hoți care se furișează pe sub nasul unui paznic adormit.

Fusese atât de uimită că nici măcar nu-i trecuse prin minte să refuze sau să ceară să fie înlocuită, deși motive ar fi găsit destule, și încă plauzibile.

– Ne vedem într-o oră – spusese Șerban ca și cum ar fi tras o concluzie.

În timp ce străbăteau culoarul lung în drum spre birourile lor îi înșira lucrurile pe care trebuia să le aibă în vedere pentru plecare. Văzându-i privirea panicată – Raluca se oprise brusc, incapabilă să înainteze, chiar în mijlocul culoarului – adăugase, împăciuitor:

– Bine, fie, două ore. Vin să te iau de acasă.

Se grăbi să îl ajungă din urmă pe Șerban care, în loc să o ia spre clădirea nouă cu etaj aflată în dreapta parcării, o apucase în direcția opusă, dispărând după blocul din beton cu trei etaje ai cărui pereți înnegriți de igrasie și îmbibați de mușgai aveau un aer sumbru, completat de obloanele știrbe care fereceau o bună parte din ferestre. Îl găsi cocoțat pe dâmbul de la baza dealului ce pornea chiar de acolo, din fața fermei, și se întindea pe toată lungimea suprafeței ocupată de aceasta, incluzând construcția dezafectată a fostului uscător de hamei și gradjul aflat dincolo de clădirea nouă cu etaj.